

1 Worden wie je bent

Op 18 mei 2014 ontvingen Louise en ik een brief van Willem Driessen. Hij sloot die brief als volgt af: "Roel, uit je in poëzie en proza, want daarin ben je goed. Het geeft ruimte aan je rouwen. Tot morgen".

Op 19 mei was de bijeenkomst waarin we afscheid namen van onze Martijn. Ook Willem en zijn vrouw Hanneke waren aanwezig. Willem was toen al ongeneeslijk ziek.

De aansporing van Willem heb ik mij ter harte genomen en hij liet zich daarover niet onbetuigd. Toen ik in juni 2014 onze dankkaart schreef, ontving ik per omgaande post een kaart van hem met slechts drie woorden: "Goed gedaan, jongen!" Dat is Willem Driessen ten voeten uit: drie woorden! Begiftigd met veel humor en een virtuoos taalgebruik had hij op de momenten waarin het er op aan komt weinig woorden nodig. Meer hoeft een verdrietig mens ook niet van een liefdevolle vriend.

Willem was – als voorzitter van de medische staf – mijn maatje in het toenmalige Sint Joseph ziekenhuis in Eindhoven. We brachten het ziekenhuis uit een crisis naar een prachtig nieuw ziekenhuis met een zich vernieuwende cultuur. We werden en bleven vrienden, bijna dertig jaar. Jaren, waarin wij elkaar niet veel zagen, maar elkaar altijd weer vonden – alsof een jaar maar een dag had geduurd.

Louise en ik bezochten Willem en Hanneke voor het laatst op 17 januari 2015, twee weken voor zijn overlijden op 1 februari 2015. Toen wij met ons vieren op die zaterdagmiddag enkele uren samen waren, was dit wat mij het meeste trof: Willem had alle schijn verloren en was stilaan geworden wie hij is. Hij deelde in die uren met ons, wat voor hem de essentie van het leven was geworden.

Ze hadden met hun gezin heel zware jaren achter de rug en juist daardoor had Willem met zijn Hanneke gevónden waarnaar niet te zóeken valt: de klaarheid, die ongelooflijke klaarheid over wat het is om samen mens te zijn en dat met elkaar te delen.

Hij vond dat zijn leven voltooid was. Kafka schreef ooit, dat er slechts één moment is in een mensenleven waarin alles zijn plek en betekenis krijgt. Dan valt alle schijn weg en wordt ten volle zichtbaar wie je bent. Dan is er een voltooid leven. Daarover spraken wij op die heldere, in de schemering wegglijdende wintermiddag.

Een week na zijn crematie vond een herinneringsbijeenkomst plaats. Ook ik mocht daar spreken en ik begon mijn herinnering aan Willem met een gedicht, een bewerking van het in december 2009 door mij geschreven gedicht *Nachtgedachten*. De laatste strofe daarvan luidt:

Wij leven voort met ons verleden
en worden stilaan wie wij zijn,
verliezen allengs alle schijn,
tot wij de laatste ademplaats betreden.

Wat was het mooi en ontroerend dat zoveel aanwezigen er nadien blijk van gaven in deze woorden hun eigen gedachten te herkennen. Mijn eerste blog is daarom in dankbaarheid gewijd aan Willem Driessen die mij in de moeilijkste dagen van mijn leven schreef: "*Uit je in poëzie en proza, want daarin ben je goed!*"

